

Dona'm la mà

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant,
tindrem la mida de totes les coses només
en dir-nos que ens seguim amant. Les
barques llunyes i les de la sorra
prendran un aire fidel i discret,
no ens miraran;
miraran noves rutes
amb l'esguard lent del copsador distret.
Dóna'm la mà i arrecera la galta sobre
el meu pit, i no temis ningú. I les
palmeres ens donaran ombra. I les
gavines sota el sol que lluu
ens portaran la salabor que amara,
a l'amor, tota cosa prop del mar: i
jo, aleshores, besaré ta galta;
i la besada ens durà el joc d'amar.
Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant;
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim

amant.

Margalida: I si ens troben? No ens tornarem a veure.

Andreu: No ens trobaran, fugirem a temps. Partirem a la matinada, el vespre el passarem vora la mar, els teus pares fins al matí no se n'adonaran que no hi ets, i ja serà tard per venir a cercar-nos, perquè nosaltres ja serem de camí a una nova vida junts.

Margalida: Ho veus molt fàcil.

Andreu: És que és així de fàcil.

Margalida: I on anam?

Andreu: A Menorca, és a prop, a més estic parlant amb un cosí que tenc allà per aconseguir una feina i una casa.

Margalida: I que passa amb la teva promesa?

Andreu: No et preocupis per ella, hi ha molts altres homes que és voldran casar amb ella.

Margalida: Els meus pares em mataran si em troben.

Andreu: Però no ho faran. Què? Estàs disposada a deixar la teva bona vida de noble i fugir amb mi?

Margalida: I tu? Estàs disposat a deixar la teva vida de pagès per passar-la amb una dona de la gran noblesa?

Andreu: Estic tan disposat que ara mateix fugiria amb tu.
Es besen. Andreu es queda congelat, Margalida es gira mirant el públic.

Margalida: Tot va passar tan aviat... Els dos ens vàrem enamorar molt aviat i volíem estar tot el temps junts i vàrem decidir escapar lluny de les nostres famílies. Tot estava molt ben organitzat. Però dia de la fugida el meu pare es va adonar i em va venir a cercar, érem a punt de pujar al vaixell quan el meu pare va venir. No vares pujar amb mi. Et vares quedar per impedir que el meu pare no vengués per mi. Vaig arribar a Menorca, el teu cosí ens esperava i em va dur a casa de camp on allà hi treballaria ajudant a l'amo Joan i la seva dona Rosa. La primera setmana vaig rebre una carta:

Estimada Margalida, estic bé, el teu pare et busca per tot, però tranquil·la, no et trobarà. Jo he quedat al port treballant per poder aconseguir més diners per venir al teu costat. Ja queda menys per fer el nostre camí junts.

T'estim.

Andreu.

Cada setmana rebia una carta sobre el que t'havia passat i com eren els homes que treballaven amb tu... Fins i tot a vegades em contaves alguna història que t'havien contat sobre coses que passaven al mar. Però un dia va esclatar la guerra i no vaig saber res més de tu.

Va passar la guerra i no vaig saber res i en Pere, el teu cosí em va demanar per casar-nos. Varen passar els anys i vaig tenir cinc fills, a un d'ells li vaig posar Andreu. En Pere va voler tornar a Mallorca i vàrem tornar. Vaig visitar els meus pares i varen estar contents de tornar-me a veure. Vaig aconseguir saber on treballava i hi vaig anar. No hi eres. Un home es va acostar a mi i em va donar una carta:

Estimada Margalida, aquesta és la darrera carta que t'escric, m'han escrit que em necessiten per lluitar. No sé si et tornaré a veure, però vull que sàpigues que sempre et duré al meu cor, mai oblidaré la primera vegada que vengueres amb el teu pare a les vinyes i et vaig oferir un tassó d'aigua. Em vares mirar amb aquells ulls color mel i em vaig enamorar de tu. Jo vaig saber que tu també et vares enamorar de mi... Si no ens tornam a veure, vull que pensis amb mi com jo ho faré cada dia de la meva

vida. Mai et treure del meu cor.

T'estimaré sempre.

Andreu.

Margalida: Et vaig cercar per tot arreu i ho vaig aconseguir. T'he trobat i estic tranquil·la de saber on ets, encara que no sigui al meu costat, jo sé on anar a cercar-te si et necessit. Record el dia que vàrem decidir fugir com si fos ahir. Record aquell poema de'n Joan Salvat - Papasseït com si fos el meu nom:

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant,
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.
Les barques llunyes i les de la sorra
prendran un aire fidel i discret,
no ens miraran;
miraran noves rutes
amb l'esguard lent del copsador distret.
Dóna'm la mà i arrecera la galta
sobre el meu pit, i no temis ningú.
I les palmeres ens donaran ombra.
I les gavines sota el sol que lluu

ens portaran la salabror que amara,

a l'amor, tota cosa prop del mar:
i jo, aleshores, besaré ta galta;
i la besada ens durà el joc d'amar.
Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant;
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

*Margalida agafa un ram de flors i les posa enterra i marxa i Andreu es queda mirant
com Margliada marxa des del fons. Fosc.*